

Să ne provocăm unii pe alții

Versetul cheie: „Să ne luăm seama unii la alții, ca să ne provocăm la iubire și la fapte bune.”
Evrei 10:24

Pasaje biblice selectate:
Evrei 10:22-25

De obicei, cuvântul „a stimula” este folosit pentru a descrie o incitare la mânie sau la răutate. Cu toate acestea, în versetul cheie, apostolul folosește acest cuvânt pentru a descrie o incitare spre bine, o stimulare a creșterii creștine în iubire și fapte bune. O altă traducere a acestei fraze este „a ne motiva unii pe alții”.

A ne încuraja reciproc spre iubire și fapte bune este adevăratul scop al adunărilor celor care-L urmează pe Domnul. Cu toții avem nevoie de ajutorul și încurajarea care decurg din părtășia cu cei care împărtășesc aceeași credință prețioasă. Apostolul subliniază, de asemenea, că părtășia cu frații devine din ce în ce mai esențială pe măsură ce „vedem că se apropie ziua”. Evrei 10:25

Pentru a ne încuraja corespunzător unii pe alții spre iubire și fapte bune, apostolul subliniază că trebuie mai întâi să „ne luăm seama unii de alții”. Aceasta implică faptul că trebuie să dezvoltăm o simpatie din inimă pentru ceilalți, luând în considerare încercările, dificultățile și slăbiciunile lor. Există un frumos echilibru spiritual descris în această îndemnare de a ne „motiva unii pe alții” spre iubire și fapte bune. Nici iubirea, nici zelul pentru fapte bune nu sunt

independente una de cealaltă. Adevărata iubire creștină nu poate exista decât dacă se manifestă în fapte bune. Nici nu pot exista fapte considerate bune, în ochii Domnului, decât dacă sunt rezultatul sau manifestarea adevăratei iubiri creștine.

Faptele bune sunt descrise în altă parte de apostolul Pavel ca o „muncă a iubirii” (1 Tesaloniceni 1:3). Acest lucru arată că adevărata iubire „lucrează” sau acționează. O astfel de iubire nu este doar o dispoziție binevoitoare, fără fapte de iubire, presupunând că este suficientă pentru a fi plăcută lui Dumnezeu. Iubirea care ar trebui să umple și să controleze viața noastră creștină este iubirea lui Dumnezeu, iubirea pe care o are și o exemplifică Tatăl nostru Ceresc în atitudinea Sa față de rasa căzută. Dumnezeu a iubit atât de mult rasa umană căzută, încât a dat ceea ce L-a costat mai mult decât orice altceva ar fi putut da, pe Fiul Său unic și preaiubit, Isus. (Ioan 3:16). În Isus, avem un exemplu al îmbinării perfecte dintre iubirea adevărată și faptele bune. Desigur, nu putem săvârși toate faptele pe care le-a săvârșit Mântuitorul nostru, dar putem să ne străduim să dezvoltăm spiritul care ne va îndemna să facem tot ce ne stă în putință.

Cuvântul grecesc „*koinonia*”, tradus în Noul Testament prin „*părtășie*”, înseamnă „*parteneriat*”. (Galateni 2:9; Filipeni 1:5; 1 Ioan 1:6,7). Părtășia creștină este mai mult decât o simplă întâlnire pentru a discuta credințe comune. Dorința de a ne întâlni unii cu alții ar trebui să fie determinată de conștientizarea faptului că am fost chemați de Dumnezeu să fim colaboratori ai Lui în marele Său plan pentru iluminarea și mântuirea lumii omenirii blestemată de păcat. 2 Corinteni 5:17-21; 6:1

Pavel subliniază lucrarea la care am fost invitați să participăm, explicând: „Dumnezeu era în Cristos, împăcând lumea cu Sine... și ne-a încredințat nouă cuvântul împăcării. Acum , atunci suntem ambasadori pentru Cristos.” (2 Corinteni 5:19,20). Aceasta înseamnă că, dacă vom rămâne credincioși până la moarte, vom participa împreună cu Cristos, Capul nostru, la marea lucrare de împăcare a lumii pierdute a omenirii cu Dumnezeu. Aceasta este lucrarea comună la care fiecare urmaș al Domnului este partener. A ne „provoca” sau „motiva” reciproc la credințioșie în legătură cu această cauză ar trebui să fie un obiectiv principal atunci când ne întâlnim.